1964
ମାର୍ଚ୍ଚ 6

ପେନୁ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ ଆୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ଆର୍ଯ୍ୟା ଏମ୍. ରାମସ୍ୱାମୀ ଆୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଜେ. ସି. ଶାହା, ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ]

ବିଚାରାଦେଶ -- ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି -- ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟବାହୀ ଅଧିକାର ମିଳିନାହିଁ-- ଯଦି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ କେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ-- ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ ସନ୍ତୋଷଜନକ ନୁହେଁ -- ଔଚିତ୍ୟ ଏବଂ ବୈଧତା-- ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1908 (1908 ର ଅଧିନିୟମ 5), ଧାରା 100-ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆଗତ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ, ବିବାଦିତ ସ୍ଥଳରେ ପଥର ନିର୍ମିତ ଢାଞ୍ଚାକୁ ହଟାଇବାକୁ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଜବରଦଖଲରୁ ନିବୃତ୍ତ କରିବାପାଇଁ ଏବଂ ଗାଁ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ଚଲାପଥ ଅଧିକାରରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ନକରିବାକୁ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞାର ନିବେଦନ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ରାସ୍ତାର ଅଂଶବିଶେଷ, ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହା ଉପରେ ଜବରଦଖଲ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିରଙ୍କୁଶ ମାଲିକ ବୋଲି ଦାବି କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆବେଦନ କରିବା ପରେ, ବିଦ୍ୱାନ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି ଏହି ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ବିଚାରାଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯିବା ପରେ, ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କ ରାୟରେ କେବଳ ଏତିକି କହିଥିଲେ ଯେ "ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉପୁଜିଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବାଦୀଙ୍କୁ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ" ଏବଂ ତା 'ପରେ ସେ ତାଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆସିଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ସମାଧାନ କରିବାରେ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପଦ୍ଧତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ, ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରତିକାରର ଲାଭ ଉଠାଇନଥିଲେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ, କିମ୍ବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି : ଏକ ଅଯୋଗ୍ୟ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯଦି ପକ୍ଷ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଯାଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଏହିପରି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଏକ କଠିନ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି, ତେବେ

1964

ପେନୁ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ଆର୍ୟ୍ୟା ଏମ୍. ରାମସ୍ୱାମୀ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ଏହାକୁ ସର୍ବଦା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ I ଅନୁଚ୍ଛେଦ136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ବ୍ୟାପକ ପରିସରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ, କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରିବା ସମୀଚୀନ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା ସମସ୍ତ ମାମଲାକୁ ପରିଚାଳନା କରିବାାପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ କି ନାହିଁ, ଏବଂ ଯଦି ହଁ, କେଉଁ ନିୟମାବଳୀ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ I

ରାରୁହା ସିଂ ବନାମ ଆଚଲ, ଏ. ଆଇ. ଆର. 1961, ଏସ୍. ସି. 1097, ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି I

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପରି ପଢ଼ାଯାଏ, ଯିଏ ତାଙ୍କ ସନ୍ଦର୍ଭ ଅନୁଯାୟୀ, ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର କାରଣ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି I ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସାଧାରଣ ଉପାୟରେ ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ କୁହାଯିବା ଉଚିତ I ତେଣୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ବାତିଲ କରିବା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାରାଦେଶ, ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାଦେଶର ମୌଳିକ ଏବଂ ବୈଧ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିନଥିଲା I

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 79/1962

ଫେବୃଆରୀ 20,1958 ତାରିଖରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 91/1955 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି I

*ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଏମ୍. ଏସ୍. ନରସିମହାଂ*ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ I

କେ. ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ବି. କେ. ବି. ନାଇଡୁ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 4 ପାଇଁ I

ମାର୍ଚ୍ଚ 6,1964 I ଏହି ଅଦାଲତର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା,-- ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆସିଥିବା ଏହି ଆବେଦନରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 91/1955 ରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଚାରାଦେଶର ସଠିକତା, ଯଥାର୍ଥତା ଏବଂ ବୈଧତା ବିଷୟରେ ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ I ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଥିରୁଭାଇୟାରୁ ଜିଲ୍ଲା ମୁନ୍ସିଫ୍ ଅଦାଲତରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ଅବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବିବାଦିତ ଜାଗାରେ ନିର୍ମିତ ପଥର ଢାଞ୍ଚାରେ ଯାହାକୁ ସଂଲଗ୍ନ ଯୋଜନାରେ, A, B, C, D, ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ସେହି ଜାଗାରେ ଥିବା ବିବାଦିତ ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଗାଁ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ପଥ ଅଧିକାରରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି, ତାହା ଉପରେ ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଜବରଦଖଲରୁ ବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଗୁହାରି କରିଥିଲେ I ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଜାଗା ଉପରେ ପଥର ଢାଞ୍ଚାର ନିର୍ମାଣ ଦ୍ୱାରା ଜବରଦଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଏକ ରାସ୍ତା ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଦାବି କରିଥିବା ପ୍ରତିକାର ଏହି ଆଧାରରେ ଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ରାସ୍ତାର ଅଂଶବିଶେଷ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏହା ଉପରେ ଜବରଦଖଲ

1964

ପେନୁ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ
ଆୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ଆର୍ଯ୍ୟା ଏମ୍. ରାମସ୍ୱାମୀ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ତରଫରୁ ଏବଂ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଚଳର ଅନ୍ୟ ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କ୍ଷମତା ବଳରେ ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିଯୋଗକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେଉଁ ପଥର ଡାଞ୍ଚାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ତାହା ସର୍ବସାଧାରଣ ରାସ୍ତାର କୌଣସି ଭାଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ନଥିଲା ।ସେମାନଙ୍କ ମତରେ, ଯେଉଁ ଜାଗା ଉପରେ ସଂଲଗ୍ନ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ପଥର ଡାଞ୍ଚା ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା, ସେ ଜାଗାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ସେମାନେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହାକୁ ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପରେ, ବିଚାରକରୁଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରମାଣ ଭିତ୍ତିରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ତଥ୍ୟଗୁଡିକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାରେ ବିଚାରାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ବିବାଦକୁ କୁମ୍ଭକୋଣମର ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ପାଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପୁଜିଥିବା ମୂଳ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ, ବିଦ୍ୱାନ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତଥ୍ୟାତ୍ମକ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ବିଦ୍ୱାନ ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ "ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଭୋଗାଧିକାର ପ୍ରକୃତିର କୌଣସି ପାରମ୍ପରିକ ଅଧିକାରର କୌଣସି ମାମଲା ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ, ଯଦି ସେମାନେ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଏହା କରନ୍ତି, କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବିନା, ଏବଂ ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଏପରି ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥାଏ ।" ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ନିଷ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାନଯାଇ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲା କାରଣ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାରେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିନଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଚାରାଦେଶକୁ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଗତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବେଦନରେ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବଶୀର ଅହମ୍ମଦ ସୟିଦ ଯିଏ ଏହି ଆବେଦନକୁ ବିଚାରକରି ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ "ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉପୁଜିଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ଦିଆଯାଇପାରୁଥିବା ସର୍ବୋତ୍ତମ ମାଧ୍ୟମ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି", ଏବଂ ତା 'ପରେ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ତାଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଖଣ୍ଡ (1), (2) ଏବଂ (3) ରେ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡକୁ ଖଣ୍ଡ (a), (b) ଏବଂ (c) ରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ, ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନକୁ ସମାଧାନ କରିବାରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ପଦ୍ଧତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେବେ ଏହି ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରାଜାଗୋପାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସିବାର କୌଣସି ବାଟ ଖୋଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ, କିମ୍ବା ଆବେଦନକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ, ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରତିକାର ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନାହିଁ ।

ଏହି ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତିକୁ ବିରୋଧ କରି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ, *ରାରୁହା ସିଂ ବନାମ ଅଚଳ ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*(1) ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି । ସେହି ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲିୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ କାରଣ ଉକ୍ତ ଆକ୍ଷେପିତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 100 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିପରୀତ ତଥ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥିଲା । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ମାମଲାରେ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ "ଯେହେତୁ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି, ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଆମେ ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିପାରିବା କିମ୍ବା କରିବା ଉଚିତ ।" ଏହି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କାରଣରୁ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଏକ ବୃହତ ବିଚାରପୀଠକୁ ପଠାଯାଇଛି । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଯେଉଁ ବିବୃତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି ତାହା ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ପରି ମନେହୁଏ; କିନ୍ତୁ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଉକ୍ତ ବିବୃତିକୁ ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରସ୍ତାବ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି, ତେବେ ଏହାକୁ କଦାପି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅନେକ ସମୟରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଯଥାର୍ଥତା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ତଥ୍ୟ ଏହାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଶ୍ରୀ ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ136 ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ଅନୁମତିକୁ କଦାପି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ । ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ, ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଏପରି ତଥ୍ୟ ଆଣନ୍ତି ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବ, ତେବେ ନ୍ୟାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଦ୍ୱିଧା କରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାରକୁ ଆସିଛି ତାହା ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯିବା ଉଚିତ କି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକସ୍ୱପତ୍ରର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ପାଇବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିନଥିଲେ।

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି କୌଣସି ପକ୍ଷ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିକାରର ଲାଭ ଉଠାଇବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ଆବେଦନ ଅଧୀନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶ ସି. ପି. ସି. ର ଧାରା 100 ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିବ, ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ପକ୍ଷ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯଦି ଏକସ୍ୱପତ୍ରର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଖଣ୍ଡ, ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କୁ ଆବେଦନ ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରେ । ସାଧାରଣତଃ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଆବେଦନର ପ୍ରତିକାରକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲିୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଆବେଦନ ସମ୍ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଧ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ନାହିଁ, ଯାହା ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 (3) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରେ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଆବେଦନ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ

(1) A.I.R. 1961 S.C. 1097.

1964

ପେନୁ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ
ଆୟାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ଆର୍ୟା ଏମ୍. ରାମସ୍ୱାମୀ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ରାୟ, ବିଚାରାଦେଶ କିମ୍ବା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲିୟ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ସାଧାରଣ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ କରେ, ସେତେବେଳେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିବେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ, ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ କୌଣସି ପକ୍ଷ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଆବେଦନ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିକାର ଅବଲମ୍ବନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତଥାପି, ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଏକ ଅଯୋଗ୍ୟ ନିୟମକୁ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ଯେ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯଦି ପକ୍ଷ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଏହିପରି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଏକ କଠିନ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି ତେବେ ଏହାକୁ ସର୍ବଦା ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ବ୍ୟାପକ ପରିସରକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ, କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ସ୍ଥିର କରିବା ସମୀଚୀନ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା ସମସ୍ତ ମାମଲାକୁ ପରିଚାଳନା କରିବ । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ କି ନୁହେଁ, ଏବଂ ଯଦି ହଁ, କେଉଁ ସର୍ତ୍ତ ଓ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ ।

ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲିୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକସ୍ୱପତ୍ରର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିନଥିଲେ ବୋଲି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତା କ୍ୟାଭେଟର ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଆଧାରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁରକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଆବେଦନ ପାଇଁ ଅନୁମତି ମାଗି ନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଆଧାରକୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହୋଇଛି ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି, ତେବେ ଆବେଦନଟିର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଠାଇବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିବ ନାହିଁ । ଯଦି, ତଥାପି, କ୍ୟାଭେଟର ହାଜର ନ ହୁଅନ୍ତି , କିମ୍ବା ହାଜର ହୋଇ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାନ୍ତି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯଦି ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ସେହି ସମାନ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅନ୍ତିମ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଉଠାଯାଇପାରିବ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ପୂର୍ବ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ବିଚାର ଉପରେ କୌଣସି ବୈଷୟିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ରହିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟର ଉପଯୁକ୍ତ ବିଚାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଫେରିବା ପରେ, ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ଆବେଦନଟିର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ମନା କରିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିନଥିଲେ । ଆବେଦନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟରେ ଥିବା ଦୁର୍ବଳତା ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଶେଷ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଆମେ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ସମାଧାନ ପାଇଁ ମାମଲାଟିକୁ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପଠାଇବା ଉଚିତ୍ । ସି. ପି. ସି. ର ଧାରା 100, ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା ଏବଂ କ୍ଷମତା ଉପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବେଦନଗୁଡିକୁ ବିଚାର କରିବା ଉପରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ସୀମାବଦ୍ଧତା ସର୍ବଜନବିଦିତ ଏବଂ ଏଭଳି ଅବେଦନଗୁଡିକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ

1964

ପେନୁ ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
ଶ୍ରୀ ଆର୍ଯ୍ୟା ଏମ୍. ରାମସ୍ୱାମୀ ଆୟାର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପରି ପଢ଼ାଯାଏ, ତାଙ୍କ ସନ୍ଦର୍ଭ ଅନୁଯାୟୀ, ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର କାରଣ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଏବଂ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସାଧାରଣ ଉପାୟରେ ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ କୁହାଯିବା ଉଚିତ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରାଜାଗୋପାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରାଥମିକ ଆପତ୍ତିକୁ ଆମେ ସମର୍ଥନ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ଆମେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ସମ୍ମୁଖରେ, ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ଅନୁମତି ପାଇବାର ଚେଷ୍ଟା ନକରି, ଏକସ୍ୱପତ୍ର ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିବା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଏଭଳି ଆଚରଣକୁ ଆମେ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ । ତେଣୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନରେ ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ ନକରି, ଆମେ ଏହାକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ରଦ୍ଦ କରୁ ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ଅନୁଯାୟୀ ରାୟର ମୌଳିକ ଏବଂ ବୈଧ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରେ ନାହିଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 91/1955 କୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସହିତ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହି ଆବେଦନର ମୂଲ୍ୟ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନର ମୂଲ୍ୟ ସହିତ ସମାନ ରହିବ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ